

оръжие; полководецът Германъ разбилъ пълчищата отъ антитъ, които преминавали Дунава. Надлъжъ по брѣга на Дунава били отчасти съградени, отчасти поправени 80 крепостни стражеви кули, а за главнокомандуващъ на дунавскитъ войски билъ назначенъ Хилвудъ, който следъ тригодишна щастлива война билъ убитъ въ единъ необмисленъ походъ въ отжддунавската славянска земя. Тогава се започнала война противъ славянитъ, които вече се установили на постоянно мѣстожителство на полуострова; полководецътъ Мундо въ 529 год. разбилъ славянитъ въ Илирия и българитъ въ Тракия. Че на полуострова вече имало множество независими славянски общини, се вижда сжщо така отъ разпоредбитъ на тоя императоръ. За каква друга целъ, ако не за господство надъ славянитъ на полуострова съградилъ той, освенъ дунавскитъ крепости, още 600 укрепени мѣста въ самата страна, въ Аврелианова Дакия, въ Македония, Тесалия и Епиръ? А ако това не е доказателство, тогава трѣбва да обърнемъ внимание на посоченитъ отъ Дринова думи на Прокопия: „каквото изчезнало и дошло въ упадъкъ въ Филиполъ и Плотинополъ, той (Юстинианъ) бързо го изградилъ, понеже се оказало, че твърде лесно могли да се превзематъ тия градове, тѣй като лежали въ съседство съ множество варварски народи“²⁷. Крепостъта Адина, близо до *Палматид* въ Мизия, била поставена на военна нога, понеже въ околноститъ ѝ *Σκλαβηνοὶ βάρβαροι* нападали на пжтущитъ и правѣли страната небезопасна²⁸. Въ своята родна земя императорътъ основалъ новъ градъ *Justiniana Prima*. Споредъ нѣкои сведения, той лежалъ при Кюстендилъ, споредъ други — при Скопие; въ всѣки случай билъ въ центъра на полуострова, или въ провинцията *Dacia mediterranea*, или въ Дардания, ала въ никой случай не билъ близо до Охридъ. Архиепископството учредено отъ него тамъ, въ състава на което влизала страната отъ Дунава до Шкодра, безследно изчезнало следъ 100 години срѣдъ ожесточени войни.

Всички тия приготовления не постигнали целъта си. Докато Юстинианъ съ успѣхъ се борилъ въ отдѣлнитъ провинции — на изтокъ противъ перситъ, въ Африка противъ вандалитъ, въ Италия противъ готитъ — Балканскиятъ полуостровъ до самитъ врата на столицата станалъ плячка на славянитъ. Всѣка година тѣ правили своитъ нападения чакъ до Елада; ни планина, ни пещера, ни едно кѣтче римска земя не било пощадено. При всѣко нападение около 200,000 римски поданици били посичани или откарвани въ пленъ. Нѣкои непълни сведения за тия нападения се намиратъ въ описанието на готската война отъ Прокопия Кесарийски; но понеже цѣли 20 години, отъ 527 год. нататкъ той се намиралъ въ лагера на Велизария, на чужбина, сведенията му за произшествията на полуострова сж почерпани по-скоро отъ слухове, отколкото отъ достовѣрни свидетелства.

Подробното описание на тия войни би ни завело далечъ; ние ще се погрижимъ да дадемъ най-важното.

Въ 533 год. антитъ разграбили Тракия; малко по-сетне Юстинианъ водилъ преговори съ тѣхъ съ наѣмъ да имъ отстъпи града Турисъ на лѣвия брѣгъ на Дунава (може би Турну-Магурели при устието на Алута), ако тѣ се задължатъ да му помагатъ противъ другитъ врагове на империята. Въ 548 год. славянитъ безъ спънка проникнали чакъ до Дирахионъ. Въ 551 г. една тѣлпа славяни отъ 3000 души преминала Дунава и, раздѣлена на два отреда, опустошила Илирикъ и цѣла Тракия, дето билъ разрушенъ отъ тѣхъ градътъ Топиросъ, лежащъ на брѣга на Егейско море. На следната година огромни маси заддунавски славяни потеглили къмъ Солунъ. Ала когато узнали въ Нишъ, че римска войска стои въ Сердика, тѣ обърнали на западъ и на три отреда опустошили по-голѣмата частъ отъ полуострова, като проникнали чакъ до дългата Анастасиева стена. Въ 558 год. много претърпѣлиятъ полу-